

Parfumul Mariei și planul lui Dumnezeu

11 octombrie 2006

Gili Cârstea

„Nu am probleme de unde vin banii, sau cum i-a câștigat cineva. Toți banii sunt ai lui Dumnezeu și eu îi primesc pentru lucrarea Lui. Dacă folosindu-mă de ei pentru slava lui Dumnezeu suflete vor fi câștigate la credință, eu n-am nicio problemă.”

Așa par să gândească anumiți misionari sau administratori ai bisericii. Dacă „tot pământul este al Domnului” (Ps 24:1), înseamnă că și toți banii sunt ai Domnului, nu?

Deși pare susținut de Scriptură, acest raționament este complet greșit, păgubos pentru cei ce-l întrețin și cu atât mai nepotrivit pentru urmașii lui Hristos.

Da, este adevărat că atâta vreme cât vom dori să fim ca neamurile, ca alte biserici, suntem obligați să funcționăm după aceleași principii și să folosim aceleași mijloace de supraviețuire. Dar chiar în această situație, concepția că nu este importantă sursa banilor folosiți în lucrare este extrem de tulburătoare și cu totul nelalocul ei. Dacă banii sunt ai Domnului, de ce Acesta și Mamona ar fi în conflict (Luca 16:13)? De ce consideră unii că Mamona trebuie să fie un susținător înfocat al lucrării lui Dumnezeu?

Atunci când Domnul S-a îndurat de încăpățânarea noastră și ne-a permis să avem o organizație și un „împărat,” așa cum ne doream, El ne-a dat câteva principii elementare prin care o anumită ordine și decență să poată fi păstrate până la vremi de pocăință și apreciere corectă a planurilor și scopurilor divine cu poporul acesta. El ne-a sfătuit ca mijloacele financiare prin care să fie susținută lucrarea să provină de la membrii bisericii, oameni care s-au alăturat ei deoarece declară că înțeleg și apreciază principiile de corectitudine morală, economică și financiară descoperite în legea lui Dumnezeu. Prin aceasta, Domnul ne cerea să ne asigurăm că vestea bună nu este dusă prin mijloace necinstite sau nedemne. Dacă societatea ar aprecia principiile legii, nici chiar cezarul nu ar trebui să accepte ceea ce este al lui, dacă banul a fost câștigat prin metode ilicite.

Parcă aud strigătul deznădăjduit al vremii lui Ieremia: „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: ‚Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!’ Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge

după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: „Suntem izbăviți!” ... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni! Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul!” (Ier 7:4-11).

Când studiem istoria bisericii creștine suntem îngroziți de profunzimea urâciunii la care s-a coborât ea închizând ochii în fața șuvoiului monetar pe care se lăsa purtată înainte, spre onoarea lui Dumnezeu. Cele mai monstruoase crime erau iertate dacă moneda prețioasă suna frumos căzând în cuferele bisericii. Acum auzim de pe buzele unor misionari adventiști principii asemănătoare celor care au dus la starea de decădere a bisericii, biserica acelor vremi și moravuri care a produs protestantismul.

Oricât de uimitor ar părea, sunt unii care cred că această idee – că nu contează cum sunt făcuți banii, dacă ei sunt oferți lucrării – a fost inițiată chiar de Domnul Hristos. Ei spun că Maria Magdalena a fost bine primită atunci când a uns picioarele Mântuitorului cu parfumul ei foarte prețios, dar foarte dubios.

Maria fusese o femeie ușoară, iar vasul de alabastru extrem de scump reprezenta toată averea ei, făcută din meseria pe care o practica. Când ea a intrat în casa lui Simon, Domnul a știut de intențiile ei; ar fi putut să o oprească, să ceară gazdei să o dea afară, sau cel puțin să o avertizeze nu cumva să-i vină vreo idee să spargă vasul păcătos acolo. Dar El nu a făcut nimic din toate acestea. Din contră, a stat liniștit atunci când Maria a spart vasul și l-a uns picioarele. Adăugând ocară peste insultă, El a sărit în apărarea ei atunci când Simon sau ucenicii au început să cârcotească pe la colțuri: „Vai, o așa femeie depravată, și El se lasă mângâiat de ea... Vai ce rușine, bani scârboși turnați pe picioarele unui sfânt... E prea de tot... Așa nu se poate...” „Ce risipă inutilă, când săracii duc lipsă de hrană, iar lucrarea lui Dumnezeu suferă din lipsă de fonduri...”

De ce a tolerat Domnul gestul Mariei, deși nu l-a solicitat și nici nu l-a stimulat? A dorit El să comunice bisericii creștine că pe Dumnezeu nu-L interesează proveniența banilor, atâta timp cât ei servesc intereselor divine?

Noi credem că aici este vorba de ceva cu totul diferit. Da, suntem de acord că despre așa ceva ar fi fost vorba, dacă Domnul ar fi cerut banii pentru contul grupului Său. „Marie, stai puțin. Ce ai de gând să faci cu vasul acela?” „Păi, Doamne, vreau să răsplătesc mila și bunătatea Ta pentru mine, care m-ai iertat de trecutul meu reprobabil. Vreau să-Ți ung picioarele cu el.” „Oh, să nu faci așa. Uite, aici de față este fratele Iuda, expert în afaceri contabile. Va prelua el sticluta; am convingerea că va obține cel mai bun preț pe ea, iar suma astfel obținută va sluji la înaintarea cauzei mele. Vreo problemă?” Posibil că Maria ar fi bâiguit ceva

de felul: „Oh, da Doamne, facă-se după dorința Ta.” Și ar fi părăsit tulburată încăperea. Ea nu venise acolo pentru așa ceva.

Dacă s-ar fi întâmplat așa, cu adevărat Domnul ar fi binecuvântat o asemenea procedură. Dar a fost altfel.

Maria fusese dusă pe drumurile amăgirii chiar de unchiul ei, Simon, și încă din copilărie. Umilită, zdrobită și trădată, inima ei a urât căile neprihănirii pe care le reprezenta atacatorul ei, și a fost astfel pregătită să apuce pe căile întunericului. A plecat de acasă și s-a așezat în Magdala, unde avea de suferit mai puțin presiunea populară. Acolo a reușit să pună deoparte, bănuț peste bănuț, adunați din comerțul cu slăbiciuni omenești, o sumă destul de importantă, pe care a investit-o în vasul de alabastru. Era cea mai scumpă posesiune a ei, materială și spirituală, căci sufletul și-l pierduse demult. Erau adunate în acea sticlură toate chinurile ființei ei, torturată de umbrele iadului în fiecare oră de amor plătit. Era acolo chiar viața ei, minut cu minut, căci cel mai prețios dar al cerului, viața, fusese cheltuită spre a aduna, picătură cu picătură, parfumul din vasul de alabastru. În sticlură era adunat sufletul ei, vândut lumii, păcatului și morții.

Dar L-a întâlnit pe învățătorul din Nazaret, și totul s-a schimbat spectaculos. A văzut în ochii Lui că Dumnezeu nu o urăște pentru viața ei; că o așteaptă înapoi, o cheamă înapoi, o dorește înapoi, suferă să o aibă înapoi. Maria descoperise dragostea dezinteresată, un produs absolut necunoscut în societatea ei. A recunoscut Glasul și s-a întors acasă.

Acum simțea un imbold nestăpânit de a răspunde corect; nu putea să tacă despre o așa revoluție în viața ei. Cum să facă? Trebuia să fie un simbol al acestei înnoiri, un gest radical și expresiv, care să descrie corect realitatea glorioasă pe care o trăia. A știut imediat ce are de făcut.

Când a spart flaconul prețios la picioarele Domnului, ea spunea așa: „Aici este toată viața mea amărâtă, tot sufletul meu sfâșiat, tot trupul meu întinat. Sunt minutele mele de extaz și de groază, pe care le-am trăit în împărăția tenebrei singură, speriată, torturată, disperată. Le arunc la gunoi în fața Monumentului care mi-a schimbat viața. Le vărs la picioarele Celui care m-a scos din mocirlă și mi-a așezat picioarele pe stâncă. Pentru mine, ele nu mai înseamnă nimic, absolut nimic. Ele nu mai există. Prin acest gest, eu, cea din trecut, nu mai exist.”

Și poate ar fi spus mai multe, dacă știa ca noi. Vasul acela spart vorbea despre lucruri mult mai profunde. Fiul Omului luase în El, adunate picătură cu picătură, toate nenorocirile și nebuniile fraților Săi. Omenescul Lui era omenescul nostru, iar El a trăit clipele de agonie ale sufletului omenesc la fel ca Maria, la fel ca noi.

Spargerea Vasului de Alabastru divin a părut unora o risipă fără margini. Putea fi păstrat, transformat în ceva folositor pentru cauza lui Dumnezeu și pentru binele oamenilor. De ce să intre în conflict fatal cu autoritățile și să fie spart? „Să

Te ferească Dumnezeu de așa ceva,” gândeau Petru și mulți alții. Iar noi „am crezut că El este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.”

Acolo, pe cruce, inutilitatea și nebunia omenirii adunată în Hristos s-a spart, s-a risipit, s-a epuizat în nimicnicia ei. În fața dragostei dezinteresate a lui Dumnezeu, păcatul și fărâdelegea au fost condamnate ca fiind cu totul fără valoare. Prețios cum era el, parfumul păcatelor Mariei a fost declarat inutil, imoral, fără sens. Omenirea s-a născut din nou sub privirile iubitoare ale Tatălui nostru ceresc. Omenirea inutilă și stricată a trecutului a fost aruncată la gunoi. O nouă familie omenească se născuse, oameni părtași de natură divină.

Vasul de alabastru, Maria, noi, Fratele nostru mai mare, toate sunt o oglindire a marelui sacrificiu derulat pe muntele dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, pentru ca să apară timpul în care să vedem și noi o rază din Dragostea autentică.

Dar vai, cât de mulți o numesc și astăzi o simplă extravaganta, și o tratează în consecință.
